

Кадър от "Пощенска кутия за приказки": Разказът прочете актьорът Ивайло Захариев

Хора, лято е! Повечето от вас сигурно си мислят за морета, плажове, открити барове и други от благинките на сезона. :) Е, и аз не правя изключение. Само че освен с морето аз свързвам лятото и с нещо друго... Става дума за едно мое сравнително ново хоби – планинското колоездене. По принцип обичам природата, но напоследък си мисля, че тази любов може и да не е споделена. :) Историята, която ще ви разкажа е за едно епично преживяване в планината, което ме сполетя наскоро.

Лина, бивша колежка и приятелка, която е доста зарибена по планинското колоездене, ми пусна мухата за едно състезание, за което както се оказа съм един от малкото хора, които никога не са чували. Става дума за Витоша 100. За тези от вас, които също като

мен са непросветени пояснявам, че това е 100 километрова обиколка на Витоша. И такааа... понеже ми е слаб ангела веднага се съгласих да участвам без много да му мисля. Помислих си: „Все пак съм спортна натура, а и карам колело от няколко месеца. Ясно е че няма какво да се обърка“. Бързо се надъхах и вече започнах да си се представям как събирам овации на подиума за награждаване. По всичко личеше, че състезанието е, както се казва на чист български – ріесе of sake. Реших, много ясно, че на “расов спортист” като мене не му трябва никаква предварителна подготовка. :) Само трябва да изляза и да ги разбия! И така само с едно каране преди състезанието, без дори да съм проучил трасето, реших, че съм напълно готов да смажа конкуренцията.

И така, дойде дългоочакваният момент. Забравих да спомена, че състезанието стартираше в 6 часа сутринта – час, в който обикновено или се прибирам от дискотека или спя като пор. Но прецених, че все пак ранното ставане е оправдано при положение, че ще завърша на челна позиция. Не е нужно да ви казвам, че ставането в 5 часа беше адски мъчително и тежко! Но след няколко фал старта успях да се надигна от леглото и да си приготвя багажа. След като се уверих, че съм в пълно бойно снаряжение, потеглих към сборния пункт – резиденция Бояна - където се бяха събрали МНОГО хора. Оказа се, че са се записали около 1400 участници. В първия момент леко се стъписах, но успях да запазя самообладание. Помислих си, че така победата ми ще е още по сладка! Застанах в бойна готовност на старта и зачаках сигнала. Огледах набързо конкуренцията и реших, че не е нищо особено – лесно ще се справя. Като оставим на страна състезателите от велоклубове и някои други спортни натура имаше жени, деца и тук-там някой набор на баща ми. Внимателно прецених ситуацията и реших, че ще е от ключово значение да дам газ от самото начало, за да не ме бавят после. Започна обратното броене, а аз зачаках да се изстрелям като торпедо пред останалите. И ето, настъпи момента – 1400 човека се юрнаха накуп. Заприлича ми малко на сцена от корида. Всеки се напъваше да набере преднина пред останалите все едно се бореше за живота си. Въпреки че не се изстрелях най-отпред от самото начало успях да поддържам сравнително добро темпо, за моите разбирания. Началото на трасето беше катерене по асфалтов път, което със сигурност влиза в личния ми топ 3 за най-тежки и необичайни занимания по това време на денонощието. Както и да е, след около половинчасово бъртане по нанагорница и полуасфалтирани пътища най-после се добрах до планинска пътека. Това беше добрата новина. Лошата новина беше, че колкото и да се напъгах все имаше мега много хора пред мен, а не си го бях представял точно така. Вече бях доста уморен от изкачването, когато внезапно се присетих, че имам енергийна напитка в раницата, която по план трябваше да изпия точно преди старта, но я бях забравил покрай първоначалната еуфория. Това беше и логично обяснение за изоставането ми. Реших, че сега е момента да спра и да я изпия. Енергийната напитка щеше да ми подейства както спанака на Попай и да върне нещата в норма, така както трябва да бъдат – а именно да ме изведе на предни позиции. След няколкото минути заслужена почивка встрани от пътя, докато стотина бройки от конкуренцията ме подминаха, реших че е време да наваксам. Качих се на колелото и си продължих по пътя. С изненада осъзнах, че енергийната напитка не прави чудеса и не се движа с темпото, с което ми се искаше. Скоро стигнахме участък със спускане, където безспорно ми беше силата. Там дадох всичко от себе си да разгърна потенциала си, но за съжаление пътеката беше доста тясна, а участниците твърде много. Успях да

изпреваря някой и друг състезател, но все още се виждаха доста други на хоризонта. Както знаете, след всеки спад идва и възход, което в контекста на разказа ми не беше никак добре. Стигнахме поредния баир, който трябваше да преодолее. Настроението сред участниците беше доста приповдигнато, някои дори разказваха вицове. Това успя временно да ме разсее и да ме накара да пренебрегна драмата от физическото натоварване. Последва поредица от склонове на някои от които не само бутах колелото, а дори се наложи да го нося на гръб. Не е нужно да казвам, че това хич не ми се понарава. :) Както и да е, преживях го и продължих по пътеката, която ми се стори поносимо стръмна. След известно време се добрах до асфалтов път. Хубавото е, че пътят беше надолу, а както споменах по-рано там ми е силата. :) Засилих се колкото мога и скоро бях на един от checkpoint-ите. Там попитах на колко километра сме от старта и ми казаха че сме на 38 км. Най-накрая една добра новина. Това много ме амбицира и реших че няма да почивам, а директно ще продължа. Бяха минали малко повече от 3 часа и си помислих, че с това темпо ще поставя някой рекорд. :) Продължих си по пътя и подминавайки едно китно село стигнах до някакъв язовир. Идея си нямах къде точно се намирам. За мое голямо съжаление асфалтовия път беше поредното изкачване, което трябваше да преодолее. Реших да осъществя контакт с произволни участници с цел да разбера колко километра съм изминал до тук, но за съжаление нито един от отговорите не ми хареса – варираха от 27-28 до 31-32 километра. Трябва да призная, че това доста ме съкруши, а и се разминаваше с информацията, която бях получил на checkpoint-а. Като добавим и факта, че вече бях зверски изморен без да съм минал дори една трета от маршрута, можете да си представите на какво изпитание бях подложен. Реших, че всеки момент ще си изплюя дроба и дори заоглеждах периметъра за подходящ храст, където мога да извърша това форсмажорно обстоятелство. Мускулите ми започнаха да отказват, така че се наложи да спирам по-често. След още няколко километра каране един от участниците, видимо набор 57-ма/58-ма, ми каза че приближаваме checkpoint-а при Чуйпетльово, който бил горе долу на средата на маршрута. Това ме обнадежди, а „набора“ ме подмина като бърз влак малка гара. С голям зор успях да се добера до checkpoint-а, където беше пълно с народ. Веднага фиксирах една пейка, която никой друг не беше забелязал и директно се насочих към нея. Легнах на нея и така прекарах следващия половин час. След това реших да отида до медицинския екип да попитам дали имат нещо за схващания. Наредих се на опашка от чичаци и като дойде моя ред ми дадоха малко магнезий. Изпих го и вече бях готов да хващам пътя. Надеждите ми за някакво добро класиране вече се бяха изпарили напълно. Вече си мислех, че дори да завърша състезанието това ще е голямо постижение. Последва дълго изкачване по планински пътеки, което ме довърши окончателно и безвъзвратно. :) Накрая доживях и дългоочакваното спускане, което продължи до самия финал.

Успях да завърша състезанието след девет часа и половина ходене по мъките. Много съм горд от себе си и вече мисля за следващото издание на Витоша 100, което съм сигурен, че ще спечеля! :)

Запазено е оригиналното оформление и правопис на автора!